

Ког' станамъ ке му платамъ, надплатамъ.“

Си отиде лепа Ангелина:

„Ей бербере, ей Дойчинъ пріятель!

Ид' да бричишь мой брата Дойчина,

Кога станить ке ти платить, преплатить.“ —

„Ак' ми давашъ твоє бѣло гърло,

Така бричамъ твои братъ Дойчина.“

Жешки сѣлди Ангелина ронить,

Страмно, жаловно назадъ сѣ вращать;

Ангелина сестра дошла дома,

А Дойчину час-отъ му текнало.

„Ейди сестро, злата Ангелино!

Изва'и ми триста лакти платно,

Да престегнамъ моя половина,

Веке ми сѣ коски раскостеле;

Пода'и ми жѣлта боздогана,

Извади ми моя остра сабя,

Донеси ми бѣрза коня моя.“

Му изваде триста лакти платно.

Си престегна разболена снѣга,

Си опаса остра сабя своя,

Си сѣ фѣрли на бѣрзаго коня,

Си ѣ грабна жѣлта боздогана,

Пра'у тѣрчатъ кай цѣрни Арапинъ.

Ето стигна кай бѣла чадора,

Пищить, викатъ колку гласѣ иматъ:

„Я излези, цѣрна Арапино!

Я излези, курвино копиле!

Я излези, гламно опалена!

Излези оба да с' обидиме,

Ти да видишь юнакъ одъ юнака!“

Си излезе цѣрна Арапина,

Туку врескалъ, како некой ажддеръ:

„Чекай Дойчинъ, жѣлта восочина!

Чекай, чекай, море, боздоган-овъ

Малу тежить седумдесетъ ока.“

Арапъ фѣрли тешка боздогана,

Њ пречека Дойчинъ во десница. —

„Чекай, чекай курво-но копиле!

Цѣрнъ Арапинъ гламна опалена,